

„Ja, ja, dat bewijst allemaal niets: je moet post voor post nagaan en achter zijn rug informeeren of zijn administratie in overeenstemming is met de zaken; eerst dan kan je zeggen: hij is *eerlijk*. Vertrouwen kan je niemand!”

Een treurige wereld, Albert! Ik zou mijzelf beleedigen, als ik hem zoo ging spionneeren!”

„Maar mijn hemel, kerel! gooi toch die dwaze sentimenteele begrippen over boord! Ik zal je eens wat vertellen; zooveel ik kan heb ik hem nagegaan, en zijn manier van leven bevalt mij volstrekt niet. Hij heeft, zooals Louise mij verteld heeft, een halve zuster in Sassenheim, die daar in betrekking is en door hem geldelijk ondersteund wordt, — en dan een broertje, een idioot, dat hij ook onderhouden moet en dat natuurlijk ieder jaar meer kost; en toch is hij in den laatsten tijd veel royaler gaan leven, is lid geworden van Zomerzorg en van de societeit en vertoont zich overal in onberispelijk toilet.”

„Wat gaat ons dat alles aan, Albert?”

„Maar wij hebben toch het recht ons af te vragen: waar doet mijnheer dat van?”

„Maar mijn God! je meent toch niet dat hij...”

„Ik zeg niets en weet ook niets, maar ik vraag je, heb je hem wel eens ooit op de proef gesteld, zoolang hij nu hier is? Heb je hem wel eens alleen gelaten met een lade vol geld en later gekeken of hij ook soms bij vergissing...”

„Houd op, Albert! het is verschrikkelijk. Zoo heb ik je nooit gehoord. Foei, wat ben je toch zwartgallig; hoe komt het in je op?”

„Is dat nu zoo verschrikkelijk? Denk je dan niet dat ieder koopman dit in jou plaats zou gedaan hebben? Bewijs zijn eerlijkheid, zonder hem op de proef te stellen! En buitendien, die familiariteit met Albertine is veel te gek; daar moet een eind aan komen. Je moet hem op de een of andere manier aan het verstand brengen, dat mijn petekind wel wat meer van de toekomst mag verwachten dan een huwelijk met een onbeduidenden, armen kantoorklerk!”

Alexander van Bergen zat op heete kolen; hij had het werkelijk benauwd.

„Ik heb al meer dan ééne goede partij voor haar op het oog,” ging de ander voort; zij heeft maar te kiezen. Daar heb je jonkheer Dorsten: die heeft mij al bij herhaling betuigd, dat hij Albertine het liefste meisje uit Leiden vindt.”

„Is dat die jonkheer Dorsten, die laatst, je weet wel, met die actrice naar Dresden is geweest?”

„Jawel, dezelfde. Een aardige snuiter, geestig en van heel oude familie. Nette lui, die Dorsten's!”

„Nu, maar ik zou toch eigenlijk liever niet willen, dat mijn dochter met iemand trouwde, die zoo over de tong gegaan was!”

„Daar heb je 't nu weer! Wel lieve hemel, wie let nu tegenwoordig op zoo'n kleinigheid? Wou jij soms een braven Hendrik voor haar laten bakken?”

Alexander zuchtte; hij keek op zijn horloge en geeuwde, maar de ander scheen hem niet te begrijpen. Eindelijk zeide hij: „ik zal Albertine eens onder handen nemen; ik wil er het rechte van weten.”

„Dat zou nu juist het domste zijn wat je kondt doen: olie in het vuur, Alex!”

„Maar wat dan? ik kan er toch tegen Joost niet over beginnen.”